

Dr. Griet Vermeulen, Medisch Commandant bij Defensie en anesthesist in ZOL

“Bij de para's voel ik me als een vis in het water”

Ze is de enige vrouw in het Belgische leger die gebrevetteerd is als paracommando, ze is arts bij de Special Forces Group en ze is actief in het brandwondencentrum van Neder-Over-Heembeek. Toch brengt Medisch Commandant Griet Vermeulen het meeste van haar tijd door in Ziekenhuis Oost-Limburg als anesthesist. Fysiek ijzersterk en enorm veelzijdig liep ze op haar 35e al een indrukwekkend parcours bij Defensie. “Eerlijk? Als Medisch Commandant heb ik al wel wat standing. Maar vergis je niet, daar heb ik hard voor gewerkt.”

Op de opnameraadpleging van campus Sint-Jan loopt dr. Griet Vermeulen er ontspannen bij. Als anesthesiste screent ze er patiënten en overloopt ze met hen de verdoving voor een ingreep. “Inderdaad niet het spannendste moment van mijn week”, zegt dr. Vermeulen met een vriendelijke glimlach op haar gezicht. “Maar mij hoor je niet klagen, mijn werk in ZOL is zeker uitdagend genoeg”, vult ze snel aan. Termen als spanning en uitdaging blijken voor

de Medisch Commandant bij defensie andere concepten dan voor de doorsnee burger. “Laatst kreeg ik om 14u telefoon. 24 uur later zat ik in een militaire basis in West-Afrika.”

Wat doet een militair arts in ZOL?

Ik stond in ZOL als assistent en dat viel zo goed mee dat ik hier graag wou blijven. Alleen moest de dienst ook akkoord gaan met mijn speciaal statuut bij Defensie. Gelukkig was dat geen probleem. ZOL kan je dus

omschrijven als mijn thuisbasis om het in militaire termen te zeggen (lacht). Tenzij ik in het buitenland ben voor een missie spendeer ik hier het meeste van mijn tijd. Als militair arts werk je in een ‘burgerziekenhuis’ als ZOL om je competenties te onderhouden. Drie dagen per week draai ik hier mee. Dat gaat van de opnameraadpleging tot het toedienen van anesthesie bij grote en kleine ingrepen. Daarnaast volgde ik ook nog een opleiding tot inten-

sivist. Naast mijn werk in ZOL neem ik deel aan buitenlandse missies en werk ik ook nog voor defensie in het militair brandwondencentrum in Neder-Over-Heembeek. Eén dag per week ben ik aan de slag bij de Special Forces Group.

Hoe kwam je bij Defensie terecht?

Wel, ik deed aan kajak tijdens mijn jeugd. Ik maakte deel uit van de Belgische nationale belofteploeg en lag minstens één keer per dag op het water. Rond mijn 18e kreeg ik een hardnekkige blessure en was het tijd voor hogere studies, zo raakte kajak wat op het achterplan. Ik was erg geïnteresseerd in architectuur of journalistiek. Tot de stand van Defensie op een grote SID-in beurs mijn aandacht trok. Ze zochten artsen die sportief waren en van avontuur hielden. Ik weet nog dat ik op dat moment dacht: dit is het!

Ik besloot door te zetten en deed een aanvraag om mijn opleiding in het trainingscentrum voor paracommando's in Marche-les-Dames te mogen aanvatten.

De opleiding paracommando is geen lachertje.

Als fervente loopster had ik pas een trailrun van 50 kilometer met 3.600 hoogtemeters achter de rug. mijn basisconditie was dus wel in orde. Toch heb ik me zes maanden voorbereid. Een deel van mijn activiteiten als arts stonden zelfs tijdelijk 'on hold' om te trainen. Ik ging vaak lopen en klimmen, ging wekelijks wandelen met de rugzak, deed veel navigatieoefeningen met kompas en kaart en werkte aan mijn spierkracht.

Wat is je rol als arts bij Defensie?

Als anesthesist-intensivist maak ik deel uit van een chirurgisch team.

de patiënt stabiliseren en in leven houden. Verdere chirurgie gebeurt in een later stadium.

Zou je enkel in ZOL kunnen werken?

Neen, daar ben ik eerlijk in. Ik heb het nodig om mezelf iedere keer uit te dagen door uit mijn comfortzone te treden. En dat kan ik bij Defensie. Versta me niet verkeerd: ik doe mijn job hier graag maar ik heb die afwijzing nodig. En vergis je niet, ook hier in ZOL moet ik er echt elke dag staan, net omdat ik er niet voltijds ben. Ik moet het niveau van mijn collega's evenaren die hier meer uren werken en dus meer patiënten behandelen.

Heb je die uitdagingen nodig om het spannend te houden?

Inderdaad, dat is wat me scherp houdt (lacht). Ik weet nooit wat de dag gaat brengen of hoe mijn

“Na mijn shift in ZOL trek ik geregeld de bossen in voor een kilometer of twintig, dat hoort erbij als paracommando.”

Heb je nooit getwijfeld aan die keuze voor Defensie?

Om eerlijk te zijn was er een moment rond het zevende jaar van mijn studie dat ik twijfelde aan mijn engagement bij Defensie. Ik zag de meerwaarde niet meer en vond het gewoon niet meer leuk.

Wat heeft voor de kentering gezorgd?

Als observerend arts ging ik mee op een grootschalige internationale oefening met de Special Forces Group. Ik zag er een chirurgisch team dat met heel weinig middelen een operatie moest simuleren in een vliegende C130. Ik zag die mensen werken en dacht: dit is de wereld waar ik in thuishoor, dit is de reden waarom ik voor defensie koos.

In de meeste gevallen organiseren we ons in een veldhospitaal op een veilige locatie. In vergelijking met een operatiezaal in ZOL is dat primitief maar we beschikken er over het noodzakelijke materiaal.

Bij het Special Operations Regiment is het een ander verhaal. Daar heet het chirurgisch team SOST (Special Operations Surgical Team) en zijn we getraind om in verschillende samenstellingen in elke omstandigheid en omgeving te werken. De middelen zijn beperkter en de gewonden zijn er vaak erger aan toe. In dat geval draait het om 'damage control surgery'. Ingrepen waarbij bloedingen gestelpt en wonden gereinigd worden zodat de patiënt stabiel geëvacueerd kan worden. Denk aan een beenamputatie waarbij we

week er zal uitzien. Naast geplande zendingen ben ik de voorbije twee jaar drie keer ongepland vertrokken voor een periode van een tweetal weken. Zo heb ik in maart nog twee weken in het aardbevingsgebied in Turkije gewerkt. Er kruisen geregeld buitenlandse missies mijn pad. In België zijn we op dit moment met amper drie operationele intensivist-anesthesisten en één operationele anesthesisten. De spoeling is dus nogal dun.

Je ging ook al op missie in Niger.

In de Sahel regio in Afrika zijn heel wat terroristische organisaties actief. Het is er erg onrustig en daarom versterken we de Nigerese veiligheidstroepen door hen bij te staan met training en begeleiding.

Dr. Griet Vermeulen: "Ik stond in ZOL als assistent en dat viel zo goed mee dat ik hier graag wou blijven. Gelukkig ging de dienst akkoord met mijn speciaal statuut bij Defensie. ZOL kan je dus omschrijven als mijn thuisbasis om het in militaire termen te zeggen."

Zo zijn ze beter in staat om zelf de veiligheid en stabiliteit van het land te verzekeren. Ik was er actief als arts in een voormalig kamp.

Was dat gevaarlijk?

De grimmige oorlogssfeer was er zeker aanwezig maar op geen enkel moment was ik betrokken bij vijandelijkheden. Uiteindelijk kreeg ik er als arts vooral te maken met typische tropische huid- en buikklachten en snijwonden. Oorlogsslachtoffers waren er gelukkig niet bij.

Heb je dat wel al eens meegeemaakt?

De laatste keer dat de er oorlogsslachtoffers verzorgd werden door het Belgische chirurgisch team was tijdens een opdracht in Irak. Op dat moment was ik zelf nog in opleiding. De SOST heeft daar toen 108 Iraakse oorlogsslachtoffers verzorgd en 32 operaties uitgevoerd. Dat ging om zware oorlogschirurgie zoals ledematen die moesten geamputeerd worden op de operatietafel.

Is het moeilijk om steeds topfit te zijn?

Het is ondertussen een levensstijl geworden. Ik beschouw het als mijn taak om steeds fit en voorbereid te zijn. Ik kom bijvoorbeeld vaak in loopkledij naar ZOL om na mijn shift de bossen in te trekken. Dat gebeurt ook al eens in het weekend voor een kaartleesoefening puur voor de fun. Inclusief een abdijbier-tje halfweg (lacht). Muurklimmen, zwemmen, brazilian jiu-jitsu en core stability trainingen staan regelmatig op het programma. Maar mijn hart ligt bij het lopen. Ik kan genieten van een langere duurloop waarbij ik gemakkelijk enkele uren met mijn gedachten van de aardbol verdwijnen. Gelukkig vond ik bij mijn partner meteen ook mijn vaste sportpartner. Zo liepen we met kerst nog samen een "christma(s)rathon".

Je zegt het bijna verontschuldigd.

Ja, ik weet dat mensen dat soms vreemd vinden. Kijk, dat is gewoon

Dr. Griet Vermeulen: "Als anesthesist-intensivist maak ik deel uit van een chirurgisch team. In de meeste gevallen organiseren we ons in een veldhospitaal op een veilige locatie."

"In het Trainingscentrum voor Commando's in Marche-les-Dames was ik de eerste vrouw in twintig jaar."

wie ik ben. Het heeft me zeventien jaar gekost om te komen waar ik nu sta. Daar ben ik best trots op, zeker omdat het me hard werk, veel discipline en heel wat opofferingen gekost heeft.

Een vrouwelijke paracommando is eerder uitzonderlijk.

In het Trainingscentrum voor Commando's in Marche-les-Dames was ik de eerste vrouw die zich brevetteerde in twintig jaar. Er was binnen Defensie en bij de paracommando's wel wat weerstand toen ik me kandidaat

stelde. Ik was op dat moment dertig jaar en ik kende al heel wat collega's uit het milieu. Ik wist door met hen te sporten dat ik fysiek klaar was en dat het kon. Het was aan mij om het erop te wagen. En laten we wel wezen, er waren ook stemmen die hoopten dat ik om mijn bek zou gaan. Maar kijk, dat is niet gebeurd (lacht).

Mogen we jou een uithangbord van defensie noemen?

Ik merk wel sinds ik gebrevetteerd ben dat de communicatiedienst van Defensie wat sneller bij me langs-

komt. Ik ben een jonge vrouwelijke arts die gebrevetteerd is als paracommando. Dat is een droomscenario voor iedere marketeer bij Defensie. Hoewel die combinatie eerder uitzonderlijk is, werken er wel al zo'n 2.500 vrouwen bij Defensie. Dat gaat om tien procent van alle militairen. Er is dus wel plaats voor vrouwen bij defensie. Hopelijk kan ik een voorbeeld zijn voor alle meisjes die sportief zijn en van een uitdaging houden. Net als mezelf op die SID-in op mijn achttiende. ◀